

A csodatevő Szent Filoména

Szent Filoména szűz és vértanú, a 19. század csodatevője

Th. Melk 1870-es regensburgi kiadású könyve alapján

Fordította, átdolgozta és kiegészítette: Zipernovszky Judit

Előszó

Isten már sokszor bebizonyította, hogy azt akarja: azok a szentek, akik hozzá a Földön hűségesek voltak, ne menjenek át a feledésbe, hanem életük és tetteik szolgáljanak példaképül, haláluk után is.

Ő maga nem egyszer azzal tünteti ki őket, hogy megenged számukra a rendkívüli csodatételeket - azaz rajtuk keresztül válaszol az emberek könyörgéseire. Ez történt a mi kis szentünk, Filoména esetében is. A történelem jóformán semmit sem őrzött meg élettörténetéből, csodálatos vértanúságának, szüzességének jegyein kívül, amelyeket 1802. május 25-én találtak meg a római Priscilla katakombában, a Via Salarián. Két nyílvesztőt, egy horgonyt, egy pálmaágot és egy liliomot ábrázoló rajzokat leltek a következő felirattal:

/FI/LUMENA PAX TE /CUM/ =
azaz BÉKE VELED FILOMÉNA.....

A sírban megtalálták a vértanú értékes földi maradványait, mellette pedig egy igen finom üvegkehelyben a megszáradt vért, amit annak idején felfogtak. Ezeken és a már említett jelképek vésetein kívül semmilyen leírást nem találtak a vértanú kilétéről, ami arra a sietségre utal, amivel az őskeresztények végezték a tiltott temetési szertartásokat. Az egyértelmű jelképek: a horgony a vízbefulladás, a nyilak a nyilazás halálnemét jelezték, melyek gyakoriak voltak a keresztények kivégzésénél. A pálmaág a vértanúnak járó dicsőség, a liliom pedig a szüzi tisztaság szimbólumai. A sietségben összekevert táblák helyes sorrendje pedig: Pax Tecum Filoména - Béke Veled Filoména.

Hogy a számtalan kivégzett őskeresztény között valakit névvel jelöljenek - ez egészen rendkívülinek látszott, és csak a legkritább esetekben fordult elő.

Így már az ereklyék megtalálásának pillanatában a tanult régészek és az egyházi megbízottak egybehangzóan állították, hogy rendkívüli leletekről van szó, s ennek megfelelően a legnagyobb óvatossággal és mély tisztelettel fogtak hozzá, hogy kiemeljék a földből és biztos helyre szállítsák azokat. Alig értek azonban hozzá az üvegkehelyhez, a benne lévő alvadt vér elkezdett csillogni, mintha rubinkövekké változna, a kehely üvegfala pedig egy láthatatlan fény visszaverődéseként aranyszínűben ragyogott. A mélyen megilletődött emberek előbb csak saját

képzelgéseinek vélték a látottakat, de aztán meggyőződtek róla, hogy mindnyájan ugyanazt látták. Pedig akkor még nem is sejtették, hogy e földi maradványok napvilágra kerülésével egy sok száz évvel ezelőtt vértanúságot szenvedett kis lélek kelt életre, akinek Isten megengedte, hogy csodáinak sokasága révén az emberek emlékezetébe idézze egykori hűségét hitéhez, példát adva állhatatosságáról a további nemzedékek számára.

Egy vidéki pap

1805 nyarán Potenza újonnan kinevezett püspöke, Bartolomeo de Cesare Rómába indult, hogy feladatát átvegye, kíséretében egy kis, Nápoly melletti falucska jámbor papjával, Francesco di Luciával. Ez a vidéki pap azért kérte, hogy elkísérhesse püspökét, mert régi vágya volt, hogy temploma számára ereklyékhez jusson. Meg volt győződve arról, hogy faluja szegény sorsú népének segítségére volna, ha „saját” szentjükként tisztelhetnének egy vértanút...

Püspöke közbenjárására Francesco engedélyt kapott, hogy az Ereklyék Kápolnájába bemehessen és a felügyelővel kiválasszon egy ereklyét temploma számára. Francesco nagy tisztelettel lépet be a terembe és szerényen hallgatta a felügyelő magyarázatát, mígnem egyszerre hihetetlen izgalom lett úrrá rajta és úgy érezte, egy tapodtat sem bír tovább lépni arról a helyről.

„Kinek az ereklyéi ezek?” - kérdezte a felügyelőtől, aki a kezében lévő, pontosan számozott leírásból elmondta, hogy egy pár éve talált, különleges lelet előtt állnak, egy őskeresztény kislány csontjainál, de ennek az odaadásáról szó sem lehet, s tovább invitálta Francescot a választáshoz.

Ez a jámbor és engedelmes pap azonban - az illedelemmel teljesen ellentétesen - kijelentette, hogy vagy ezek az ereklyék lesznek az övéi, vagy semmi - és magára hagyta a megdöbbennt felügyelőt.

Tudni kell, hogy a XIX. században, amikor még kerültek elő néha sokévszázados leletek - már nagyon szigorúan vették az ereklyék elosztását, hiszen Itáliában állandóan épültek szebbnél szebb és újabbnál újabb nagyvárosi templomok, és az egyre fogyó ereklyék pótolhatatlansága miatt az adományozások számtalan bizottság megítélésétől függtek.

A jó Francesco di Lucia azonban, aki még életében nem szállt szembe senkivel, most - mintha magán kívül lenne - erélyesen követelte püspöke segítségét. Fűhöz - fához szaladgált, és nem lehetett eltéríteni attól a mindenki számára lehetetlen kívánságtól, hogy névtelen kis falusi temploma számára ilyen óriási ereklyét kapjon.

Isten útjai kifürkészhetetlenek. Francesco di Lucia betegségbe esett, magas láz tört ki rajta, fiatal kora ellenére a vég látszott közeledni, s az orvosok ismeretlen eredetű betegségével szemben tehetetlenek voltak. S akkor Potenza püspöke latba vetette minden befolyását, felelősnek érezve magát ifjú káplánja életéért - és rövidesen úgy hárult el az összes akadály, mintha valamilyen láthatatlan kéz olajozott volna be egy gépezetet. Ahogy Francesco megtudta, hogy övé az ereklye, huszonnégy óra alatt meggyógyult és boldogan készült az útra, melynek első állomása Nápoly volt. A postakocsin együtt indultak vissza a püspökkel Rómából dél irányba, s elhatározták, hogy az ereklyéket a legfőbb helyre teszik. Előre írtak Nápolyba és Mugnanóba is, hogy micsoda értékes leletekkel közelednek majd feléjük.

Filoména Nápolyba megy

Hosszas készülődés után indult útnak a batár, a szolgaszemélyzet gondosan az ülés alá kötözte az erekyéket tartó ládikát, s a kocsis a lovak közé csapott. Alig indult el a kocsi, amikor a püspök fájó ütést érzett a lábán. Megálltak, a szolgák még jobban odakötözték a ládát, s újra nekiindultak. Már elhagyták Rómát, amikor a püspök olyan erős ütést érzett a lábán, hogy kiugrott a kocsiból és az ülés alá nézett. Ekkor pillantotta meg lába alatt az erekyeládikát. Francesco, aki mellette ült, így szólt: „Nem mertem figyelmeztetni méltóságodat, hogy azt ígértük, a legfőbb helyen szállítjuk az erekyéket, de mire beszálltunk, már ide volt kötözve.”

„Csak nem azt akarja mondani, hogy az erekyék???” Francesco nem válaszolt, s a menet megindult. A harmadik ütés, ami őméltósága lábát érte, minden eddiginél erősebb volt. Most már nem szólt semmit, kiemeltette az erekyéket a helyükről, ölébe vette, és úgy tartotta őket útjuk első állomásáig, Nápolyig. Itt Antonio Terres házához hajtottak, akinek saját kis házi kápolnájában egyházi emberek várták a kis vértanú érkezését.

Jó előre elkészült már egy díszes fadoboz az erekyék számára, amelybe az illetékes egyházi személyek áthelyezték a csontokat. Valahogy híre ment az erekyék érkezésének, és annyian özönlöttek Terresék házába, hogy már az udvaron sem fértek el. Ekkor a püspök átvitette az erekyéket egy közeli templomba és kihirdették, hogy három napon át a lakosság leróhatja tiszteletét a kis vértanú előtt a Madonna oltáránál.

Mire harmadnap a dobozt visszavitték Terresék házába, a ház asszonya, aki tizenkét éve súlyos női bajban szenvedett, teljesen gyógyultan, könnyek között várta a menetet, mert fájdalmai elmúltak és tökéletesen jól érezte magát. Ez volt az első csoda, amit Filoména tett, s nem véletlenül egy háznál és nem a nápolyi templomban, nehogy erőszakkal itt akarják őt tartani a heves vérmérsékletű délolaszok, mert - úgy látszik - maga akart Mugnanóba kerülni, amit csodáinak további története is ékesen bizonyít.

Filoména megérkezik Mugnanóba

Mire elérkezett az indulás ideje, egy festőművész kopogott be a házba. Elmondta, hogy pár nappal ezelőtt, álmában csodaszép leányt látott, aki kezében egy pálmaágat és egy liliomot tartott. Nem tudván álmát mire vélni, ébredéskor felvázolta, amit látott és elindult a városba. Ekkor értesült arról, hogy egy vértanúságot szenvedett fiatal lány erekyéi érkeztek Nápolyba. Elment abba a templomba, ahol az erekyéket kiállították. Amikor az oltárhoz közeledett, az a furcsa érzése támadt, hogy az álombeli képet látja ismét, de most ébren van.

Hazament és elővette a vázlatot. Erős indíttatást érzett, hogy készítsen egy festményt belőle és vigye el a templomba. De mire odaért, azt mondták, hogy az erekyék Terresék házában vannak. Most idehozta és maga sem érti az egészet. - Ekkor a ház asszonya, aki gyógyulása óta már semmin sem csodálkozott, átvette tőle a képet és azt mondta, tegyék az erekyékhez és vigyék Mugnanóba, abba a szegény sorsú kis faluba, ahol a legnagyobb szükség van a közbenjárására. Így most, amikor két markos mugnanói legény érkezett a házba, Francesco di Lucia magához vette a festményt és a menet elindult - gyalog - a Nápolytól harminc kilométerre fekvő Mugnanó del Cardinaléba, hogy egy napi és egy éjjeli gyaloglással megérkezzenek Filoména végleges otthonába.

A környéken hosszú hónapok óta kegyetlen szárazság uralkodott. A földművelésből élő emberek a legnagyobb nyomorban voltak, s a jó mugnanói pap nem véletlenül ragaszkodott az ereklyékhez, hiszen tudta, hogy csak csoda segíthet. Sok falusi elindult Mugnanóból Nápoly felé, hogy már útközben fogadja a menetet, s hogy esetleg segítsen a két legénynek, ha a teher nagyon

nehéz. A teher azonban hihetetlenül könnyű volt, a két legény csodálkozott a legjobban, hogy magának a faládának a súlyát sem érzik jóformán. Így bandukoltak egy darabig, míg lassan sötétedni kezdett és a keskeny ösvényeken csak óvatosan lépkedhettek.

Éjfél felé, egy kis pihenő után, Nola városának környékére értek. A teher fokozatosan nehezedett, és a verejtékező legények már alig bírták tovább cipelni a faládát. Francesco di Lucia körülnézett. A ködös éjszakában egyetlen holdsugár tört át a felhőkön, megvilágítva az ösvényt. Újabb pihenőt határoztak el és Francesco kissé eltávolodott tőlük. Ekkor vette észre, hogy Cimitile közelében vannak, s eszébe jutott Sangenaro, az itteni szent vértanú (Szent Januárus), akinek vérért Nápolyban őrzik és vértanúsága évfordulójának napján mindig újra

és újra buzogni kezd. Az átlátszó kehelyben, amelyet a székesegyházban a pap ilyenkor magasba emel, a hívők szeme láttára megolvad a szurokszerű, megfeketült vér.

Francesco visszatért a legényekhez és azt mondta, hogy most szeretné vinni az ereklyetartót. Újra pehelykönnyűvé vált és ők meggyorsították lépteiket. Mire az első hajnalsugár megjelent, újabb mugnanói legények jöttek szembe, hogy segítsenek a cipelésben. Addigra már nagyon sokan elindultak, hogy találkozzanak a menettel, azzal az eltökélt szándékkal, hogy esőt kérnek a kis Szenttől. „Ha nem mutatja meg erejét, nem fogjuk tisztelni” - mondogatták egymásnak - „Nekünk most nem kell más, mint az eső”. - Francesco, ahogy meglátta a szembe jövőket, magasba emelte a kis Szentet ábrázoló festményt. „Milyen szép!” - kiabálták- „Milyen fiatal!” Egyre többen jöttek a menet elé, s mire Mugnanó határába értek, jóformán az egész falu felkerekedett. Az embereket inkább a kíváncsiság hozta, mint a meggyőződés. Túl szegények voltak és túl sok gondjuk volt ahhoz, hogy máson is töprengjenek, mint a saját helyzetükön. Az égen szürke felhők gyülekeztek, de esőnek még mindig nyoma sem volt. Francesco előreküldött egy gyereket, hogy mire a menet befordul a főúton, a templomban kondítsák meg a harangokat.

Ugyanekkor a már évek óta béna ember, Angelo Blanco megpróbált felülni az ágyában. Napok óta imádkozott, hogy újra járni tudjon. és az egész éjszakát végigimádkozta, hogy meghallgatásra találjon. Abban a pillanatban, amikor a harangok megszólaltak, nagyot dördült az ég és a feketévé váló gomolyfelhőkből záporozni kezdett az eső. Az utcán levő tömeg örömkialtásban tört ki és kitérte a karjait a régen várt eső és az ezzel egyidőben megjelenő, ereklyét hozó menet felé.

Ezzel egyidőben a mindenki által sok éve bénának ismert Angelo Blanco jelent meg háza kapujában, hálórúhában, biztos léptekkel indult a templom felé. „Csoda, csoda!” Kiabálták az emberek. - „Filoména meghozta nekünk az esőt és meggyógyította Blancot! Drága kis Szent, köszönjük, hogy eljöttél!” - Sírva-nevetve futkostak az esőben, amely egyre nagyobb cseppekben esett, s Francesco, aki csuromvizesen érkezett a templom lépcsőjéhez, magasba tartotta az ereklyetartót.

„Valóban csodát tett Filoména, gondolta, így megkönnyítette a további lelkipásztori munkámat. Milyen hálás vagyok a Mindenhatónak, hogy sikerült elnyernem az ereklyét...”

Pedig Francesco de Lucia ekkor még nem tudta, hogy Mugnanó del Cardinale állandó csodák színhelyévé válik majd.

A nyolcadik nap történései

Az a nap, amikor Filoména ereklyéi állíttattak fel a templomba érkezése utáni órákban a mugnanói Miasszonyunkról elnevezett templom oltárán, augusztus 10.-e volt. A reggeli megérkezés óta az eső és a gyógyulás csodája futótűzként terjedt el, nemcsak a faluban, de a környező községekben is, és délutánra már hatalmas körmenetté alakult a Filoména ereklyéihez zárandokolni vágyó tömeg. A szertartások végeztével Francesco di Lucia bejelentette, hogy az ereklyék tiszteletére nyolcnapos áhítatot indítanak, hogy a környékbeli falvakból idejövő emberek számára elég idő álljon rendelkezésre. Ő a nap minden órájában kiszolgáltatja a szentségeket és mindenben a hívők rendelkezésére áll.

Nyolc napon át özönlöttek a környékről, de még a távolabbi községekből is a hívők, a kíváncsiak, a gyógyulni vágyók és az érdeklődők. Nyolc napon át semmi különös nem történt.

A nyolcadik napon az eddigénél sokkal többen keresték fel az ereklyét. A templomban talpalatnyi hely sem maradt. A vecsernye vége felé egyszerre csak mozgás támadt az első sorokban, és egy gyermek, akit az anyja szorosán tartott az ölében, kiszabadította magát és előreszaladt az oltárhoz, ahol az ereklyék felé nyúlt kezeivel. Az imádság megszakadt. Sem a pap, sem a hívek nem akartak hinni saját szemüknek. Ez a gyermek ugyanis születése óta mozgássérült volt, egyetlen végtagja sem működött, és mindig csak az anyja ölében látták a templomban, aki a gyermeket kicsi kora óta cipelte magával minden alkalommal. Amikor az emberek felfogták, hogy mi történt, hatalmas hangzavar keletkezett, s Francesco di Lucia, aki az oltár mellett állt, megfogta a gyermek kezét. A tömeg önkéntelenül tapsolni kezdett, s a pap kézen fogva vezette vissza a gyermeket zokogó anyjához.

A vecsernyét egy szomszéd községbeli pap, Antonio Betrano vezette, ékes szavakkal köszönte meg a gyermek gyógyulását és belekezdett az evangélium magyarázatába, amikor újra olyan hangzavar keletkezett, hogy szavait a zaj teljesen elnyomta. Az történt, hogy az első csodától felbuzdulva egy avilai asszony, aki vak kislányát hozta magával, odalopakodott az oltáron lévő mécseshez és felhasználva a zúrzavart, ami a béna gyermek gyógyulása okozott, bemártotta ujját az olajba, és megkenete vele gyermeke szemét. A kislány a következő pillanatban kiabálni kezdett, hogy „Látok, látok!” -, mire a körülállók örömujjongása elnyomott minden más hangot. - Francesco di Lucia most felemelte az újra látó kislányt, aki szeméi elé emelte kezét a szokatlan fény miatt, és magasra tartva a gyermeket, hálaimeit mondott a Teremtőhöz.

Az emberek izgalmát alig lehetett lecsillapítani.

Mindkét gyermeket számtalan ember ismerte, tudták, hogy születésük óta viselték terhüket, és most egyszerre mindenki kezét akart fogni a boldog édesanyákkal.

Francesco atyát nem zavarta sem a tumultus, sem a templomi áhítathoz nem illő ujjongás, maga is a többiekkel együtt örült az újabb csodáknak, és még sokáig imádkozott éjjel a sötét templomban az ereklyék előtt...

Ki volt Szent Filoména?

Mire Filoména tisztelete annyira elterjedt, hogy túlnőtt Itália határain és csodáinak számát szinte lehetetlen volt követni, egyre gyakrabban merült fel a kérdés, hogy ki lehetett ez az ifjú leány földi életében, aki ennyi évszázaddal vértanúsága után - mert ez utóbbi volt az egyetlen biztos adat róla - ilyen meghallgatást nyert a Mindenhatónál, hogy szinte minden hozzá forduló esetben csodák véghezvitelére kap lehetőséget. Számos szentéletű egyházi ember és sok más hívő azonban hiába kezdett kutatásokba, a keresztényüldözés időszakából nagyon kevés adat állt rendelkezésre. A római birodalom történészei nem jegyezték fel azoknak az őskeresztényeknek az életét, akiket császáraik kivégeztettek. Nem lévén más mód adatokhoz jutni, többen is forró imában kérték a kis Szentet, hogy valamilyen szellemi formában közölje egykori földi életének részleteit, hogy még közelebb érezhessék őt magukhoz, megismerve mártíriumának történetét.

Nemsokára egyidőben, egymástól távol eső helyeken három személynek is támadtak látomásai, és Szent Filoména kinyilatkoztatások formájában mindhármuknak elmondta rövid életének történetét. A kinyilatkoztatások magánjellegűek voltak, roppant valószínűnek hangzottak, mert ezen emberek egyike sem ismerte a másikat, a közölt események mégis hajszálpontosan ugyanazok voltak mindhárom esetben, sőt mi több, tökéletesen megegyeztek azokkal a leletekkel, amelyeket a Szent sírboltjában találtak. Miután a kinyilatkoztatások - egymástól függetlenül - megjelentek nyomtatásban 1833 karácsonyán, elnyerték a Szentszék jóváhagyását. Ez a jóváhagyás nem garancia arra, hogy minden pontosan így volt - illet a Szentszék magánkinyilatkoztatás esetében nem ad, - hanem azt jelenti, hogy elfogadhatjuk, semmi olyan nincs benne, amit a Szentszék ne tartana hihetőnek.

Végül is a három személynek adott kinyilatkoztatás közül az ment át a köztudatba, amelyet Filoména egy apácának, Maria Luisa di Gesu Anyának, a Fájdalmas Mária Kongregáció főnökkasszonyának tett, mert ez a szentéletű nő, aki 1875-ig élt, saját életével bizonyította be, hogy méltó tehetett ezekre a közlésekre.

Maria Luisa de Gesu, polgári nevén Carmela Ascione, 1799. február 23.-án született Barrában. Tizenhárom éves korától voltak látomásai, és 18 évesen öltözött be a dominikánusrend apácaruhájába s vette fel új nevét. Később létrehozta a „Fájdalmas Istenanya” Közösséget, magas teológiai végzettséget szerzett és egyik elragadtatása alkalmával hangot hallott, amely megbízta, hogy írjon Szentírásmagyarázatot a tanulatlanok számára. Ezt a művét Monsignore Mastai-Ferretti - a későbbi IX. Pius pápa – adatta ki püspökök korában, és Mária Luisát ajánlásában „Legkedvesebb Lányom”-nak nevezte.

A Filoména látomásainak leírását - amelyben a kis Szent részletesen elmondta neki életét - 1835. december 21-én fogadta el és látta el a Szentszék az „Imprimatur” felirattal. Erényekkel telt és tartalmas élete során - amelyben nemcsak apácatestvéreinek, de más rászorulóknak is mindig biztos támasza volt - arról volt nevezetes, hogy arcán állandó mosoly tündökölt, mindig vidám volt, mintha állandóan a kegyelem állapotában élne... 1875-ben hunyt el, augusztus 10-én, Filoména ünnepén.

Filoména önmagáról

Kedves Testvérem - mondá a Szent - egy kis görög állam királyának leánya voltam. Anyám is királyi vérből való volt. Miután házasságuk gyermektelen volt, állandóan áldozatokat mutattak be és imádkoztak - hamis istenekhez - hogy elnyerjék a gyermekáldást. Ebben az időben egy Pubilus nevű római orvos élt családjukban. Sajnálva szüleimet vakságukért és meghatva bánatuktól, indíttatást kapott a Szentlélektől, hogy beszéljen nekik a keresztény hitről, imáról, és biztosítsa őket, hogy kérésük meghallgatásra talál, ha elfogadják a keresztény hitet. Meggyőző beszédképessége megérintette szívüket, miközben eszüket ugyanakkor isteni kegyelem világította meg. Érett megfontolás után végül felvették a kereszttség szentségét. Én a következő esztendő elején születtem január 16-án, és a Fényről Lumenának neveztek el, mivel annak a Hit-nek a fényében születtem, amely szüleimet most már teljesen átviharja.

A kereszttségben a Filumena nevet kaptam, a Fényről, mely megvilágosította lelkemet a szentség kegyelmével. Isteni gondviselés engedte meg, hogy szarkofágom felirata ugyanezt a magyarázatot sugallja értelmezőinek - noha ők nem voltak tudatában annak, hogy pontosan ez a gondolat volt azok fejében, akik annak idején rávésték azt.

Szüleim elhalmoztak szeretetük jeleivel és apám nem tudta elviselni, hogy távol legyek tőle. Ez volt az oka annak, hogy elkísértem őt Rómába, röviddel 13 éves korom betöltése előtt. Ez az utazás a hatalmas, büszke és igazságtalan római császár hadüzenetének volt a következménye. Gyengesége tudatában szegény apám elindult Rómába, remélve, hogy békét köthet a császárral. Anyám és jómagam vele mentünk, amikor a zsarnok kihallgatáson fogadta őt.

Milyen csodálatos a végzet, ki sejthette volna az enyémet? Mialatt apám komolyan előadta esetét és megvédeni gondolta igazát, a császár rajtam tartotta tekintetét és így felelt: „Ne izgasd magad tovább, teljes nyugalomban maradhatsz, nincs több okod félni. Ahelyett, hogy megtámadnálak, rendelkezésedre bocsátom a császári hadsereget, azzal a fétetellel, hogy szép lányod, Filoména kezeit nekem adod házasságkötés céljából.”

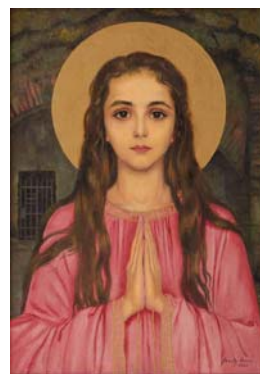
Szüleim beleegyeztek a kérés teljesítésébe és hazatérésünk folyamán megpróbáltak meggyőzni arról, milyen boldognak kell lennem jövőd római császárnéként.

Egyetlen pillanattétovázás nélkül utasítottam vissza a lehetőséget azzal, hogy amikor 11 éves voltam, tisztasági, szüzességi fogadalmat tettem.

Apám akkor azon igyekezett, hogy megértesse: egy lány az én koromban nem rendelkezik önmaga felett, ahogy szeretné, és latba vetette minden tekintélyét, hogy engedelmességre bírjon. Jézus valahogy mégis megadta a szükséges erőt ahhoz, hogy megmaradjak elhatározásomnál. Amikor a császár megkapta válaszomat, olybá vette csupán, mint akaratoskodást. „Hozzátok ide Filomena hercegnőt - mondta apámnak - majd én rábeszélem.”

Apám visszatért hozzám, de én azt feleltem, hogy az én hazám és királyságom az Égben van és Isten előbbrevaló mindennél.

Ennek ellenére engedelmeskednünk kellett a császárnak és meg kellett jelennünk a palotában. Először ígéretekkkel és mindenféle hízélgéssel próbált rávenni arra, hogy fogadjam el házassági ajánlatát. Hiába. Ezután fenyegetéshez folyamodott, de eredménytelenül. Végül dühében, a tisztátalanság ördögétől vezettetve elrendelte, hogy hajítsanak a palota földalatti börtönébe. Itt kezeimet, lábaimat láncra verték abban a reményben, hogy így kényszerítenek a házasságra ezzel az emberrel, akinek a lelkét egy démon tartotta megszállva. A császár naponta jött, hogy megismétlje ajánlatát. Eltávolította a vasakat, hogy egy kis vizet és kenyeret vegyek magamhoz, de látva, hogy hiába igyekszik, megújította kínzásomat. Mennyei mátkám, Jézus, egész idő alatt gyámolított. Szüntelenül felajánlottam magam neki és áldott Anyjának.

Ezek a jelenetek már 37 napja tartottak, amidőn a Mennysorság Királynője megjelent nekem, sugárzó fényben, az Isteni Kisedet tartva karjában.

„Gyerme kem - mondta - három további napig maradsz ebben a cellában, és aztán bebörtönzésed negyvenedik napján elhagyod a szenvedésnek ezt a helyét.”

Hallva ezeket a vigasztaló szavakat, szívem örömtől dobbant meg.

„Elhagyván e helyet - folytatta a Szűzanya – kegyetlen kínzásokat kell elszenvedned Fiam szeretetért.”

Ezek az új hírek félelemmel töltötték el és éreztem a haldoklás minden keserűségét.

„Bátorság, szeretett Lányom - folytatta az Ég Királynője. - Szeretlek, többek között, mert nevedet és Fiam nevét viseled. A Fény-nek, Lumená-nak neveznek. Fiam a te jegyessed, a Világosság, Csillag, Nap. És engem nem ugyanúgy neveznek-e Hajnalcsillagnak, Csillagnak, Napnak, Holdnak? A gyámolítod leszek. Most ugyan az emberi gyengeség és megalázás órája van, de majd ha megpróbáltatásod órája üt, akkor erőt kapsz és kegyelmet nyersz. Őrzőangyalaid között ott lesz melletted Gábrriel Arkangyal, akinek neve azt jelenti: „Az Isten ereje”. „Amikor még a földön voltam, ő volt a támaszom, most majd elküldöm őt annak, aki az én szeretett leányom.”

Ezek a biztató szavak visszaállították önbizalmamat, s midőn a látomás eltűnt, a cellában üdítően finom illat terjengett.

A császár - látva, hogy nem tud rávenni vágyai teljesítésére - elrendelte, hogy kínzással félemlítsenek meg, hogy önként szegjem meg fogadásomat az Éggel. Elrendelte, hogy kössenek egy oszlophoz, és könyörtelenül megkorbácsoltatott, szörnyű szidalmak közepette. „Miután annyira megátalkodott, hogy egy gonosztevőt választ, akit a saját népe ítél halálra - egy olyan

császár helyett, mint én - mondta - példás büntetést érdemel!”

A tirannus - látva, hogy már csupa hasadt seb vagyok, és elhatározásom ennek ellenére szilárd - elrendelte, hogy vigyenek vissza a börtönbe, hogy haldoklásom kínos és hosszú legyen. Vártam a halált, hogy felszállhassak az Égbe, amikor két fényes angyal jelent meg, és mennyei balzsammal kenték meg sebeimet. Meggyógyítottak. A következő reggelen a császár megdöbbsz a hírek hallatán, az eddiginél erősebbnek és szebbnek látva engem. Megpróbált rábeszélni, hogy ezt a

kegyet Jupiter ajándékának fogadjam el, aki a császári hitves koronáját szánja nekem.

A Szentlélek inspirációja révén visszavágtam okoskodásaira és ellenálltam gyengédségeinek.

Örülten a dühtől, kiadta a parancsot, hogy egy vashorgonyt kössenek a nyakamra és dobjanak a Tiberisbe.

De Jézus - hogy megmutassa erejét és összezavarja a hamis isteneket - még egyszer elküldte két angyalát, hogy segítsenek nekem. Elvágták a kötelet, és a horgony a folyó mélyébe zuhant, ahol elmerült az iszapban. Majd engem kivittek a partra anélkül, hogy egy csepp víz érte volna öltözékemet.

Ez a csoda ott számtalan szemtanút megtérített. Diocletianus, még csökönyösebb vaksággal elrendelte, hogy mivel nyilvánvalóan boszorkány vagyok, agyon kell engem nyilazni.

Halálosan megsebesítve, közel a halálhoz, visszadobtak börtönömbé.

A halál helyett, mely természetszerűleg lett volna osztályrészem, a Mindenható békés álmot küldött rám, mely után szebben ébredtem, mint valaha.

Hallván ez újabb csodát, a császár annyira dühöngött, hogy elrendelte: addig kell kínzásomat folytatni, amíg bele nem pusztulok. De a nyilak nem mozdultak ki helyükről, amikor az íjak megfeszültek. Diocletianus ezt mágiának fogta fel, és abban a reményben, hogy a „boszorkányerő” megsemmisül a tűzzel szemben, most elrendelte, hogy a nyilak vashegyeit izzásba kell hozni a kemencék tűzében.

Ezt az elővigyázatot sem kísérte eredmény. Isteni Jegyesem megmentett a kintől oly módon, hogy a nyilak visszafordultak az íászokra, hatot megölve közülük.

Ez az utolsó csoda újabb megkeresztelkedési hullámot váltott ki. Az emberek egyre több jelét adták a császár iránti nemtetszésünknek, sőt, tiszteletet nyilvánítottak a mi szent hitünk iránt.

Most már komolyabb következményektől tartva, a császár elrendelte lefejezésemet.

A lelkem dicsőséggel és győzelemmel szállt a Mennybe, hogy ott elnyerjem a vértanúk koronáját, amelyet oly sok szenvedés feletti győzelemmel érdemeltem ki.

Ez délután három órakor történt, egy pénteki napon, augusztus 10-én.

Íme az ok: miért akarta a Mindenható, hogy testi maradványaim Mugnanóba vitessenek, éppen augusztus 10-én, és hogy mennyi csodát művelt a nevemben éppen ezen a napon.”

Ez volt Filoména közlése életéről...

Az el nem fogyó olaj

Egy nagyon szegény varrólány, Rafaela, egyedül nevelte kisebb húgait, amióta anyjuk is meghalt.

Egy napon erős fájdalmai keletkeztek és nem tudott felkelni ágyából. Kétségbe volt esve, hogy nem tudja megkeresni a megélhetésükhöz szükséges pénzt, és forró imában fordult Filoménához segítségért. Éjjel álmában meghalt anyja jelent meg, aki azt mondta, vigyen egy olajlámpát ahhoz a Filoména-képhez, amelyet itt, Kastelvere-ben nemrég állítottak fel, de ne hagyja kifogyni az olajat a lámpából a következő szombat estig. A lány reggelre kissé jobban lett, megvette az olajat és bevitte a lámpát a templomba. Este újra elment a Filoména-képhez és megrémülve látta, hogy az olaj, amit vett, majdnem teljesen elfogyott, a lámpa éppen csak pislákol. Fohászkodni kezdett a kis Szenthez, kérvén, hogy segítsen rajta, hiszen összesen annyi nélkülözhető pénze volt, amennyiért az olajat vette, többre nem telik, ne engedje kialudni a lámpát, s ezzel az ő reménységét a teljes gyógyulásra. Másnap este újra elment a képhez és már messziről látta, hogy a lámpa teljes fényében lobog. Közelebb menve észlelte, hogy az színültig tele van olajjal és hálátelt szívvel mondta el imáit.

Szombat estig minden nap elment a templomba s az olaj nem hogy elfogyott volna, de szintje egészen magas volt, annyira, hogy egy cseppet sem fért volna el több a lámpában... Szombat este, amikor a lámpa még mindig árasztotta fényét, a varrólány bemerészkedett a káplánhoz a sekrestyébe és elmondta, hogy mi történt. Azt is közölte, hogy fájdalmai elmúltak és teljesen egészségesnek érzi magát.

A káplán megköszönte a leány látogatását és a hallottakat bevezette egy könyvbe, amit akkor kezdtek el vezetni, amikor egy hívő elhozta Filoména-képet azzal, hogy figyeljék és jegyezzék le a csodákat, amelyeket majd tapasztalnak.

A könyvben nem ez volt az első bejegyzés, a káplán így szólt: „Bármilyen kicsiny csoda volt ez és nem látványosan megrendítő, mégis van valami hihetetlenül megnyugtató abban, hogy Szent Filoména mindenre odafigyel, aki hozzá fordul, és nemcsak azzal törődik, hogy a fájdalmat megszüntesse és a beteget meggyógyítsa, hanem arra is vigyáz, hogy az illető betarthassa azt, amit felajánl, még akkor is, ha ez olyan apróság, mint egy olajlámpa fénye.”

A mugnanói „nagy csoda”

Az eddig elmondott számtalan csodán kívül, ami Mugnanóban és környékén - egyre nagyobb kiterjedésű sugárban történt, voltak olyanok is, amelyek jelentőségükben túlnőttek az eddigi „kis csodákon”, és amelyek nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a nagyon szigorú és dogmatikus egyházi vizsgálatok szabályai szerint is csodának minősüljenek és Filoména szentté avatását és nevének hivatalos megőrzését az utókor számára lehetővé tegyék. Az egyik ilyen „nagy csoda” egy francia hölgy, Pauline Marie Jaricot esete.

Ennek rövid története, hogy egy lyoni hölgy, aki az egyház egyik fontos támasza volt, hiszen hatalmas vagyonából jótékonyági intézményeket hozott létre és fáradhatatlanul szervezett újabbakat, fiatal kora ellenére halálosan megbetegedett. Egyedül Filoména segítségével bízva, elindult hozzá zárandokútra, de csak Rómáig jutott el, ahol olyan gyengeség lett úrrá rajta, hogy már nem bírt elmenni a Vatikánba. Ezért a Szentatya, XVI. Gergely pápa személyesen látogatta meg betegágyánál, a Trinita dei Monti kolostorban. Állapotát látva, a Szentatya az utolsó kenetet ajánlotta fel, de Pauline csak azt kérdezte, hogyha mégis gyógyultan térne vissza Mugnanóból, akkor a Pápa szentté avatná-e Filoménát. „Bizonyosan leányom - felelte a Pápa - hiszen ez nagy csoda lenne”.

Amidőn leírhatatlan nehézségek ellenére a már lélegezni is alig bíró Pauline nemcsak eljutott Mugnanóba, de tökéletes egészségben, szebben és fiatalabban, mint valaha, tért vissza Rómába, akkor a Szentatya előbb egy évig ott tartotta, hogy az előírásoknak megfelelő ellenőrzéseket végrehajthassák, majd 1837. január 30-án bejegyeztette a Kongregációval Filoména szentté avatását és naptári ünnepét.

Pauline azután megalapította „Az Élő Rózsafüzér” és a „Propaganda fidei” egyesületet, majd elterjesztette a franciaországi Filoména-tiszteletet is, neki szentelt kápolnák építésével.

A már egészséges Pauline Janicot hazatérése után a Mugnanóból magával hozott ereklyedarabka piciny részét egy fiatal papnak ajándékozta, aki talán a legszegényebb és legismertebb papja volt egész Franciaországnak. Talán mert megérezte, hogy ez az ismeretlen pap a század legnagyobb apostola lesz. A pap, aki Ars falu plébánosa volt, a legszebb oltárt Filoména ereklyéivel és képével díszítette, s minden hozzá forduló a kis Szenthez irányított. Nemsokára olyan sok csoda történt Ars-ban, hogy végül a plébános kifakadt: „Most már elég, drága kis Szent, a csodáidat hagyd abba, mert ezeket az én imáimnak tulajdonítják!” Csoda volt az is, hogy a plébános törekenyen és betegen évtizedeken át ellátta a zárándoklók sokaságát lelki segítséggel. XI. Pius pápa 1925. május 30-án avatta szentté a „szegény arsi plébánost”, Vianney Szent Jánost, Filoména legnagyobb tisztelőjét.

A zuhanó gyermek

Antonio Gesualdo és felesége, Rosa Fortunata sokáig hiába vágytak gyermekáldásra, amikor az asszony széltében-hosszában hallott mesélni azokról a csodákról, amelyek nem messze tőlük, Nápoly kömyékén történtek. Rávette férjét, hogy zárándokoljanak el Mugnanóba, ahol egy Filoména nevű szentet tisztelnek, aki több csodát tett. Antonio nem volt hívő ember, és csak nagyon nehezen szánta rá magát, hogy mindenki szeme láttára templomba menjen, de végül ráállt, sőt még azt is hajlandó volt megígérni, hogy ha gyermekük születne, felülvizsgálná világnézetét és hívővé válna.

A házaspár elzarándokolt Mugnanóba és egy éven belül az asszonynak egészséges kislánya született. Végtelenül boldog volt. Az apa abba ugyan nem egyezett bele, hogy a gyerek neve Filoména legyen, de azért tessék-lássék olvasgatott szent könyveket és igyekezett valamennyire változtatni felfogásán.

Hathónapos volt a gyermek, amikor a dajkája az ablakhoz vitte, ahol sütött a nap. Az anya is a szobában tartózkodott. Éppen ebédre terített, mert dél volt. A következő pillanatban a gyerek ficákolni kezdett, s a dajka, aki nem fogta elég erősen, kiejtette a kezéből. A gyerek kizuhant az ablakon. Az anya előbb kővé meredt, majd felsikoltott; „Szent Filoména, segíts meg!”, s minden erejét összeszedve lerohant a lépcsőn. Ugyanakkor, amikor a gyerek kiesett, ért a kertkapuhoz Antonio, aki hazajött ebédre. A gyerek a szeme előtt esett egy téglakupacra, amelyről a földre gurult. Az apa esztét vesztve rohant a gyermekhez és felkapta. Egyetlen karcolás sem volt rajta, mindössze a nyakában lévő kis ezürtlánc - Filoména képével – szakadt el. Az apa térdre borulva adott hálát Istennek, s az anya, aki ekkor ért oda, ebből megértette, hogy nem csak a gyermeke menekült meg, de a férje is hívő lett.

A rablók esete

Egyik reggel Francesco atyához bekopogott egy idős hölgy, akit régóta ismert. Nagy zavarban volt, de előadta, hogy kényszert érez elmesélni álmát, mert összefügg a templom szentjével. Az álom a következő volt: Megjelent ágya mellett Filoména és azt mondta, most ne keresse őt, mert el kell hagynia Mugnanót. Az asszony, aki eredetileg a templomba készült este, de valami megakadályozta ebben - ijedten kérdezte, hogy miért hagyja el őket? - „Ne félj, visszajövök - mondta a kis Szent - de most sürgősen el kell mennem Nápolyba, mert a Terres-család nagy veszélyben van.”

Ezzel az álom végett ért. A jó Francesco nem tulajdonított jelentőséget az álomnak, de mert nagyon szerette a Terres-családot, mégis írt egy levelet, megkérdezve őket, hogy nincs-e valami gondjuk-bajuk és kérte, hogy küldjenek választ azzal az emberrel, aki e levelet Nápolyba viszi. Aztán nem gondolt rá többé, amíg az ember vissza nem érkezett. Terresék levele tele volt csodálkozással, hogy honnan értesülhetett az atya ilyen gyorsan az őket ért éjszakai veszélyről. Az történt ugyanis, hogy éjjel dörömbölésre ébredtek és egy csapat kóbor katona kért bebocsáttatást, akiknél fegyver volt. Amikor szabadkoztak, hogy nincs helyük, a „katonák” nem álcázták tovább magukat, megmondták, hogy az egyenruhát lopták, s ha nem engedik be őket azonnal, betörnek az ajtót, mindenkit megölnék, és kedvük szerint rabolnak reggelig. Ez a ház távol a várostól, a villanegyedben állt és a rablók biztosra mentek. A kétségbeesett Terresék megpróbálták eltorlaszolni az ajtókat, mialatt Terres asszony Filoménához

imádkozott segítségéért. Az ajtót a rablók betörték és éppen betódultak a szobába, amikor kintről hangos kiáltások hallatszottak. „Fényt kérünk ide, nyissatok ajtót és hozzatok fáklyát!”

A nagy lármá megrémítette a rablókat, hanyatt-homlok kiugráltak a hátsó ablakokon és eltűntek az éjszakában, csak néhány felborult szék jelezte ottlétüket. A Terres-család ámulva és megkönnyebbülten szaladt a kapukhoz, ahol a fáklyák fényében ráismertek azokra a szomszédaikra, akik egy esküvőről tértek haza vidám hangulatban. „De hát hogy jutott eszetekbe ilyenkor bezörgetni?” - kérdezték a vendégeket. „Eredetileg eszünkbe sem jutott ilyen késői órán felzavarni titeket, de amikor a ház közelébe értünk, akkor egyszerre mindnyájan elhatároztuk, hogy betérünk hozzátok egy áldomásra - ne haragudjatok, nem is tudom, hogy jött ez a szokatlan gondolat.” - Terres asszony csak annyit felelt, hogy ő tudja, hogy ez a szokatlan gondolat kitől származik - de többet nem mondott.

Az igazi csodálkozás azonban másnap kezdődött, amikor megérkezett Francesco atya levele, aki megkérdezte, hogy nincsenek-e veszélyben - és részletesen leírta az idős hölgy álmát. „Első perctől kezdve tudtam, hogy Filoména megvéd bennünket - mondta Teres asszony - csak azt nem tudtam, hogy személyesen jött ide Mugnanóból és ő irányította a szomszédok gondolatait! - El kell mennem Mugnanóba, nemcsak, hogy ott köszönjem meg neki, hanem hogy megismerkedhessem azzal a hölgygel, akinek megjelent álmában, s aki újabb bizonyítékot szerzett arra nézve, hogy Szent Filoména soha, semmilyen körülmények között nem hagyja el híveit!”

A néma lány

A calabriai Matonanóban 1831-re már annyira elterjedt Filoména tisztelete, hogy a hívek gyűjtést indítottak egy szobor felállítására. A Filoména-szobrot a közkedvelt plébános - Nicholas Lanza - ünnepélyes keretek között állíttatta fel és minden módon azon volt, hogy a kis Szent tisztelete minél szélesebb körben elterjedjen. A misék után összejöveteleket rendezett az ifjúság számára, ahol a csodákról beszélt nekik és elindított egy „Filoména Kör-t”, amelyben a máshol történt csodákon elmélkedtek és épültek a fiatalok.

Ehhez a körhöz tartozott egy Rosa Milano nevű 17 éves lány is, akit özvegy édesanyja nevelt, elég nehéz körülmények között. Az egyik összejövetel alkalmával kiderült, hogy Rosa megbetegedett és kórházba vitték. Hetekig nem hallottak róla semmit, majd megjelent az édesanyja Lanza atyánál, és összetörten elmondta, hogy a lányát kiengedték a kórházból, de az ismeretlen, magas lázzal járó betegség következtében a nyelve megbénult és nem tud beszélni. A többi fiatal kilencedet kezdett a gyógyulásáért, de egyelőre minden hatástalan maradt. A plébános ekkor maga kezdett el az új Filoména-szobornál a kislányért imádkozni, és amikor az egyik napon éppen befejezte imáit, ott állt mellette Rosa és édesanyja. Mint kiderült, azért jöttek, hogy itt a templomban, a szobor közelében együtt fohászkodjanak a gyógyulásért. Lanza atya rátette kezét a térdelő leány fejére és forró imában kérte a kis Szentet, hogy oldja fel nyelvét, hiszen némán nem tud tovább tanulni, nem lehet özvegy édesanyja támasza.

Annyira elmerült az imában, hogy észre sem vette, milyen lehetetlent tesz, hogy közben odahajol a leányhoz és azt kérdezi tőle: „Rosa, mondd, és mióta vagy néma?” - „Ó, már hat hete!” - felelte a lány és csak a következő másodpercben döbrentek rá mindhárman, hogy a leány megszólalt. Sűrű könnyek között borult egymás nyakába anya és leánya. Lanza atya pedig boldogan hívta össze a Filoména Kör tagjait, hogy együtt ünnepeljenek.

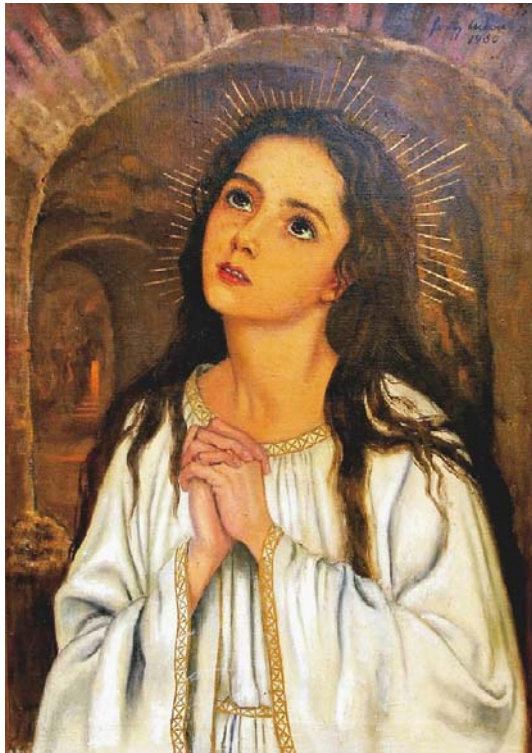

A Bari-i nagyherceg felesége

Ennek a csodálatos történetnek valaki még tanúja volt, akit lefátyolozott arca dacára is üdvözöltek. A Bari-i nagyherceg feleségéről mindenki tudta, hogy a templomokban azért látták, mert már évek óta könyörög gyermekáldásért a Mindenhatóhoz. A templom lassan kiürült, és Lanza atya is elindult az örömnép felé, ahol az ifjúság már megelőzte őt. Elmélyedvén a Filoména újabb csodájában alig hallotta meg a közelgő hintó lovainak a dobogását. Amikor a hintó megállt előtte, visszatért szárnyaló gondolataiból. Az üveg ablak kinyílt és a hercegnő fátyol nélküli arca mosolyogva nézett rá:

„Tisztelendő atya, ma a templomban fogadalmat tettem, és ezt először önnel szeretném közölni. Ha a Mindenható gyermekkel áld meg, akkor én Mugnano del Cardinale számára olyan iskolát építtetek, ahol az összes környékbeli gyerek ne csak művelődjön, hanem otthon is találjon. Én gondoskodom majd mindenről.”

Egy év telt el, amikor az összes harang egyszerre csendült meg egy délután. Ezen a szokatlan időpontra, senki sem csodálkozott, és az öröm mindenkit magával ragadott. Egymásnak kiabáltak az emberek:

„Megszületett a kis hercegnő. Filoménánk a csodatevője!”

A hatalmas iskola a templom mellett épült meg és a mai napig Mugnano legszebb épülete, amibe a távolból is beköltözhetett az ifjúság.

Filoména Magyarországon

Nálunk az évek elteltével egyre több híve támadt Filoménának, neve Magyarországon is ismert lett, a számtalan reménytelennek tűnő beteg gyógyulása, a fohászok meghallgatása, a „Fordulj Filoménához” tanácsa valóságos támasznak tűnt. A Filoménáról készült festmények - főleg Feszty Masa művészetével - egyre több templomban tűntek fel. Váratlan módon azonban az 1969-es évben, ezek a gyönyörű művek, hol egyik, hol másik templomból tűntek el.

Filoména hívei nyugtalanságukban folyosókon, eldugott helyeken keresték a festményeket, de sajnos hiába. Ahogy később kiderült, egy elhibázott 1961-es bürokratikus intézkedés

Európa keleti felén és a vasfüggöny mögötti országokban a megfélemlített egyházakban sürgősen kitörölték Szent Filoménát az egyházi naptárból. Azt hogy hívei mit éreztek erről nincs mit mondani. Ugyanakkor az európai országok és Amerika, Japán és Kína, nemcsak elterjesztette tiszteletét, de ápolta is. Sőt egy misszionárius a Hawaii szigetre érkezve Filoména oltárt fedezett fel egy katolikus kápolnában.

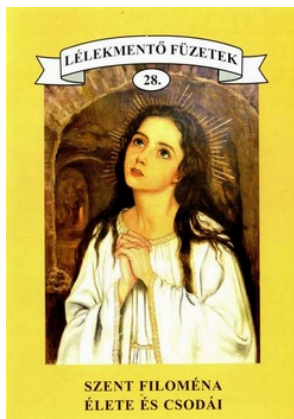
Azóta sok minden megváltozott és Szent Filoména tisztelete nagyobb, mint valaha. S talán a legmeghatóbb, hogy az Egyház zarándokainak évi világutazásai között ott olvasható:

„Látogatás Szent Filoména ereklyetartó üvegszekrényéhez - Mugnano del Cardinale-ba.”

XVI. Gergely pápa által jóváhagyott Szent Filoména-ima:

Szent Filoména: Te, aki a vértanúhalált választottad egy olyan időben, amikor a pogányság még a hatalom ura volt, és sok évszázados ismeretlenség után újra éledtél, hogy segíts a hozzád fordulókon, Te nem vétetlenül hatsz éppen ebben a mai századunkban, amelyben az emberi értelmet istenítik, és az ősi hit Krisztusban, és az Egyházban oly sok emberben kialudt. A Te csodáid amelyektől hangos a világ, remélhetőleg újra felkeltik az emberekben az elaludt hitet, reményt és szeretetet, hogy észrevegyék, az emberi értelem ugyanúgy a Teremtő műve, mint a Te természetfeletti csodáid, amelyeket az Ő nevében viszel véghez. Amen.

**A címlapon látható kép
a balatonszemesi
római katolikus templomban található,
Feszty Masa festménye.**

Kicsoda Feszty Masa?

Egész Magyarországon közismert Feszty Árpádnak a „Magyarok bejövetele” című körképe. Ennek a híres óriásfestmény alkotójának a gyermeke Feszty Masa.

Képek forrása:

http://www.philomena.us/include_sanctuary_photos.asp

http://www.philomena.us/include_gallery.asp